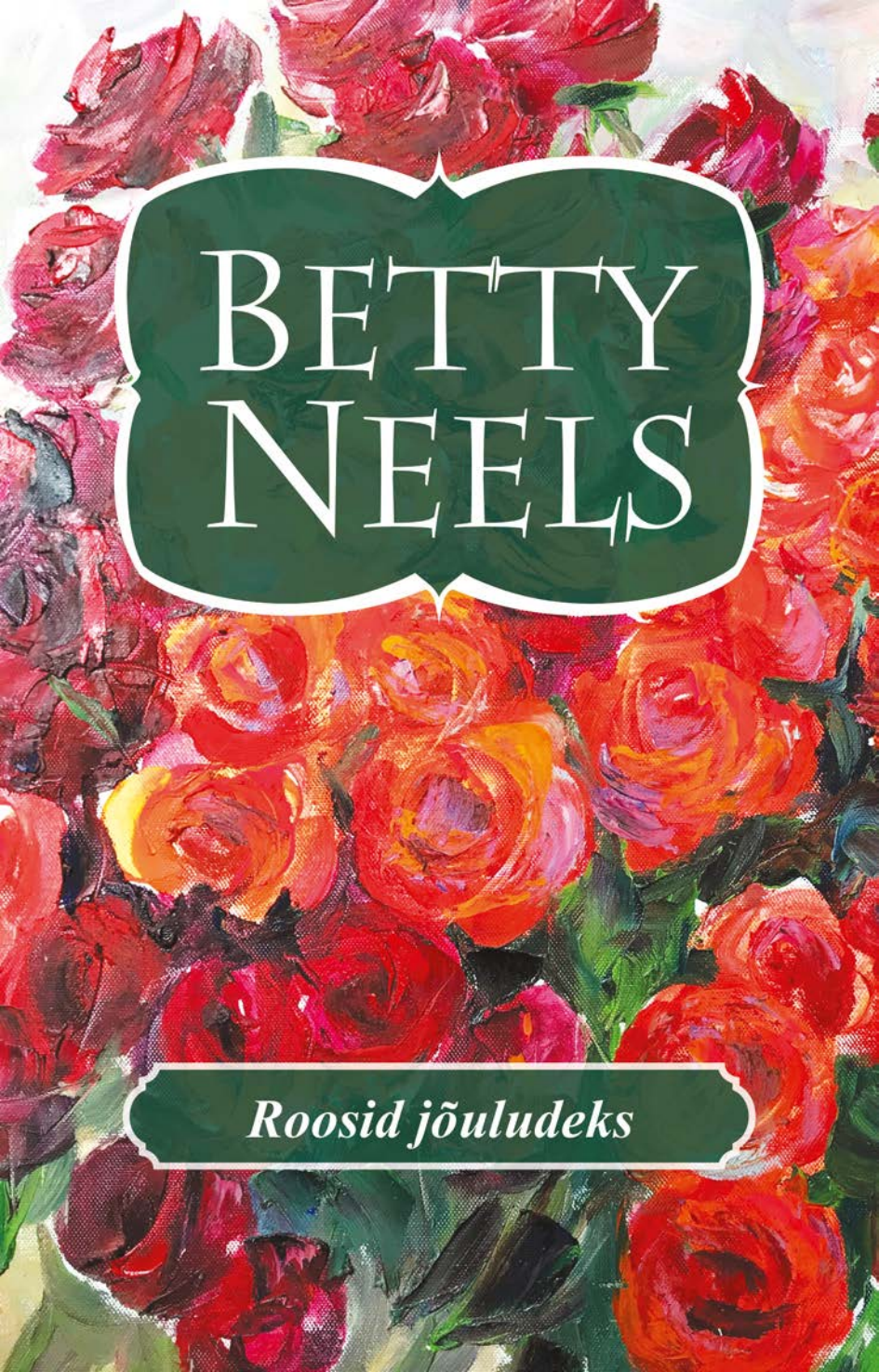
BETTY
NEELS
Roosid jõuludeks

Originaali tiitel:
Betty Neels
Roses for Christmas
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, ärilettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1976 by Betty Neels
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2025.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R11465025
ISBN 978-9916-31-957-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Esimene peatükk

Pööning oli soe, tolmune ja lõhnas õunte järele. Selle ainsast tolmusest aknast sisse piiluv sügisene päike toonis seintel rippuvat pudipadi kuldse valgusega, nii et sibulavanikud, kasutatud uisud, vanad vihmamantlid, köiejupid, kulunud nahkrihmad ja üks või kaks vana mütsi olid omandanud kuldse pealiskihi. Suurema osa lagedast põrandast võtsid enda alla korrapäraselt, sordi järgi paigutatud õunte read, aga seal oli siiski veel piisavalt ruumi tüdruku jaoks, kes istus keset põrandat, pooleldi söödud õun ühes käes, teine pistetud vanasse kübarakarpi tema kõrval. Ta oli ilus tüdruk, helepruunide juuste ja suurte pähkelpruunide silmade, pikkade ripsmete ja tihedate kulmudega ning sirge ninaga lopsaka, kaunikujulise suu kohal. Tal olid jalas püksid ja seljas paks kulunud kampsun, ja tema juuksed, mis ei olnud just liiga korralikult taha kinni pandud, rippusid seljal peaaegu pihani.

Tüdruk hammustas õunast tüki ja kummardus siis kasti kohale, ning selle asukas, plebeiliku välimusega kass, tegi

oma ööpäevaringses nelja poja lakkumises pausi, et hoopis tema kätt lakkuda. Tüdruk naeratas ja võttis õunast veel ühe ampsu ning pöördus siis vaatama enda taha, kust viis redel allpool olevasse tühjalt seisvasse talli. Ta tundis neid samme, mis sealt tulid, ja ohkas endamisi. Puhkus lapsepõlvekodus oli meeldiv pärast suure Edinburghi haigla osakonna saginat ja täpsust, kus ta meditsiiniõde oli. Šotimaa kõige põhjapoolsemal rannal asuva tillukese küla kirikla, kus elasid tema vanemad ja viis õde-venda, õdus kodusus oli õndsus, kahju vaid, et just sellel tema puhkusenädalal pidid mõlemad vanemad vennad, James ja Donald, kodust ära olema, jättes kõige noorema venna, vaid kaheksa-aastase Henry, paranema tuulerõugetest. Ja polnud kedagi peale tema, kes poisi meelt lahutaks. Ta armastas venda väga, aga nad olid terve hommiku kalastanud ja kui pärast lõunasööki kõik koristatud sai, oli ta enne teejoomist tunniks ajaks rahu saamiseks pööningule tulnud. Ja nüüd oli poiss taas kohal, kahtlemata mõne poisiliku plaaniga, mis tõenäoliselt sisaldab puude otsa ronimist või merikarpe otsides miilide kaupa kõndimist.

Henry sassis juustega pea ilmus redelil nähtavale. „Ma teadsin, et sa oled siin, Eleanor," ütles ta rahulolevalt. „Ma pean sulle midagi rääkima – see on ülimalt põnev."

„Margaret on koolist varakult kodus?"

Poiss saatis talle põlgliku pilgu, seistes endiselt poolel redelil, nii et ainult tema pea oli nähtaval. „See pole põnev – ta tuleb iga päev koolist koju, ja pealegi on ta lihtsalt mu õde."

Eleanor näksas oma kenade valgete hammastega õuna südamikku. „Mina olen ka sinu õde, Henry."

„Aga sa oled vana…"

Eleanor noogutas rõõmsalt. „Tõepoolest olen, hakkan kakskümmend viis saama, mu kallis. Räägi mulle seda põnevat uudist."

„Keegi tuleb… ema kutsus ta teed jooma."

Eleanori kulmud kerkisid protesteerivalt. „Vana härra MacKenzie? Mitte jälle?"

Väikevend hingas sügavalt sisse. „Sa ei arva iial ära."

Eleanor sirutas käe järgmise õuna järele. „Ka mitte tuhande aasta jooksul – räägi parem kohe, enne kui ma uudishimust suren."

„See on Fulk van Hensum."

„Fulk? Tema? Mispärast tema siin on? Kakskümmend aastat on…" Eleanor pööras vennale selja, võttis õunast ampsu ja ütles täis suuga: „Ütle emale, et mul pole võimalik tulla – ma ei taha temaga rääkimisele aega raisata. Fulk oli kohutav poiss ja küllap on ta kasvanud kohutavaks meheks. Ta tiris mind juustest… vastik, ülbe tüüp, ma pole teda kunagi unustanud."

„Mina pole sind ka kunagi unustanud, Eleanor." See hääl pani naise järsult ringi pöörama. Henry pea kohal oli ülemine pool ühe väga suure mehe näost. Ülejäänu temast tuli nähtavale sellal, kui Eleanor teda põrnitses. Mees oli nii pikk kui lai ja oli sunnitud oma elegantselt riietatud keha painutama, et mitte pead ära lüüa. Tal olid väga tumedad, peaaegu mustad juuksed ja pruunid silmad uhkete kulmude all, tema nina oli lamedate

sõõrmetega, pikk ja teravapoolne, ja ta suu oli väga kindlameelne.

Eleanor neelas õunatüki alla. „Noh, mina mitte kunagi!“ teatas ta. „Kas sa pole kasvanud?“

Mees istus käepärast olevale kartulikotile ja silmitses teda laisalt. „Paraku me kasvame, ja sina, kui ma võin nii öelda, oled üsna suureks tüdrukuks kasvanud, Eleanor.“

Ta suutis jätta nii öeldes mulje, et naine on liiga suur, ja Eleanor punastas veidi. Isa kirjeldas teda alati kui kena figuuriga naist, vanamoodne fraas, mida ta oli võtnud kui komplimenti, aga kui sind kutsutakse üsna suureks tüdrukuks sel vastikul, venival häälel, on see kahtlemata ärritav. Eleanor kortsutas kulmu ja mees märkis muretult: „Muus mõttes ei ole sa muutunud, armas tüdruk. Endiselt see raske kulmukortsutus, ma näen, ja see terav märkus. Kas peaksin olema meelitatud, et sa mind endiselt mäletad?“

„Ei.“

„Kas võiksime mineviku pahandused pärast… las ma mõtlen, kahtkümmet aastat unustada?“

Eleanor ei vastanud küsimusele, vaid ütles: „Sa oled väga edukas olnud, mis? Me kuuleme sinust, muide. Isa toob sind Donaldile säravaks eeskujuks.“

„Donaldile? Ah, see meditsiinitudeng. Olen meelitatud. Mis selles kastis on?“

„Proua Trot ja tema neli poega.“

Fulk tõusis püsti ja tuli Eleanori kõrvale istuma, kast nende vahel, ja kui ta sirutas oma suure õrna käe, lakkus kass ka seda.

„Kena väike loomake. Kas sa ei taha teada, miks ma siin olen?“ Mees valis hoolikalt õuna ja hakkas seda sööma. „Kui rahulik ta on,“ märkis ta. „Mida sa nüüdsel ajal teed, Eleanor? Endiselt meditsiiniõde?“

Naine noogutas. „Edinburghis, aga ma olen nädalasel puhkusel.“

„Abielus ei ole veel?“ Ja kui Eleanor pead raputas: „Kihlatud?“

„Ei… kas sina oled?“

„Abielus? Ei. Kihlatud, jah.“

Eleanor tundis end mingil põhjusel häiritult, mis oli naeruväärne, sest kõik need aastad oli ta mäletanud meest inimesena, kes talle ei meeldinud. Tõsi, ta oli olnud nende esimese kohtumise ajal vaevu viieaastane ja maitsed nagu ka inimesed muutuvad; sellegipoolest ei olnud tal mingit vajadust end mehe uudise peale nii ärritunult tunda. Ta esitas vältimatu naiseliku küsimuse: „On ta ilus?“

Tumedad silmad vaatasid teda mõtlikult. „Jah, ebamaiselt – väga väike, sale, heledad juuksed, sinised silmad, ja ta riietub ülimalt maitsekalt.“

Eleanor ei vaadanud mehe poole. Ta kattis proua Troti vana tekiga ja tõusis püsti, tundes end mingil põhjusel palju suurema tüdrukuna, kui tegelikult oli, ning kahetsusväärselt sagrise ja kasimatuna. Mitte et see tähtsust omaks, ütles ta endale tõredalt; kui inimesed ilma hoiatamata sisse astuvad, võivad nad teda võtta sellisena, nagu eest leidsid. Ta ütles upsakalt: „Ma arvan, et tee on valmis,“ ning ronis pikaaegse harjutamise tulemusel omandatud osavusega redelist alla. Ta ootas meest

viisakalt all ja kõndis siis tema kõrval tallist välja ning üle munakivisillutisega hoovi maja poole. Ta kõndis kenasti, pea uhkelt püsti, ilma igasuguse ujeduseta, sest ta oli vaatamata oma suurepärastele mõõtmetele graatsiline tüdruk, ehkki nüüd ulatus tema pea vaevu oma kaaslase õlani.

„Siin pole miski muutunud," märkis tema kaaslane enda ümber vaadates. „Mul on hea meel, et mu isa enne surma veel korra siin käis; ta armastas seda paika. See oli tema jaoks justkui iga-aastane palverännak, või mis?"

Eleanor vaatas korraks üles. „Jah… meil kõigil oli kahju, kui ta suri, tundsime kõik teda nii hästi, ja ta tuli igal aastal…" Ta tegi pausi ja jätkas siis: „Sina ei tulnud kunagi, ja nüüd, pärast kõiki neid aastaid, oled siin. Miks?"

Nad olid peatunud lahtisel tagaverandal ja mees vastas talle hooletul toonil: „Oh, no mitmetel põhjustel." Fulk silmitses teda rahulikul moel, mis oli Eleanori arvates ärritav. „Kas sa riietud alati nii?"

Eleanor heitis oma juuksepahmaka taha. „Sa pole üldse muutunud," ütles ta salvavalt. „Sa oled täpselt sama vastik, nagu olid poisina."

Mees naeratas. „Sul on hea mälu." Tema tumedad silmad sädelesid lõbususest. „Aga minul on ka, Eleanor."

Eleanor läks ees mööda kiviplaatidega kaetud vahekäiku ja avas ukse, ere mälestus samal ajal tulvana naasmas. Aastaid tagasi oli Fulk ta sülle haaranud ja teda hellalt hoidnud, kui ta mehe õla vastas ulgus ja nuuksus. Ja ehkki ta Fulki tol ajal vihkas, oli ta end neil mõne-

del minutitel tundnud turvaliselt ja rahulolevalt ja väga õnnelikuna, hoolimata sellest, et mõni minut varem oli ta jalaga mehe sääri tagunud. Ta oli tasakaalu kaotanud ja kukkunud ja Fulk oli naernud, kuid õrnalt, ja ta üles tõstnud… Oli tobe mäletada säärast tühist vahejuhtumit oma lapsepõlvest.

Elutuba, kuhu nad sisenesid, ei olnud suur, aga sealne korratuvõitu segu tagasihoidlikest antiikasjadest ja mugavatest, kulunud tugitoolidest, käsitsi valmistatud vaipadest ja raamaturiiulitest muutis selle küllaltki meeldivaks. Selles oli kaks inimest: Eleanori ema, väike ilus naine, väga korralikult riides, ja isa, tükk maad vanem kui ta naine, tihedate valgete juuste ja säravsiniste silmadega kortsulises näos. Ta kandis vana halli tviidülikonda ja ainult tema vaimulikukaelus andis teada tema ametist.

„Seal te oletegi," hüüatas proua MacFarlane. „Nii et te siis leidsite teineteise." Ta vaatas särades mõlema poole. „Kas pole tore taas pärast kõiki neid aastaid kohtuda? Fulk, tule istu siia minu kõrvale ja räägi mulle kõik oma uudised." Ja kui mees oli seda teinud, lisas ta: „Kas sa tundsid Eleanori ära? Ta oli nii väike tüdruk, kui teda viimati nägid."

Eleanor ulatas taldrikuid, tee- ja alustasse. „Loomulikult ei tundnud ta mind ära, ema," selgitas ta reipal, asjalikul toonil. „Ma olin tollal vaid viiene ja see oli kakskümmend aastat tagasi."

„Kena väike pontsakas tegelane olid sa ka," ütles isa armastavalt ja naeratas nende külalisele, kes märkis kiretult: „Väikesed tüdrukud sageli ongi," ja Eleanor, ehkki

ta ei vaadanud mehe poole, teadis, et too naeris salaja. See oli tõenäoliselt vedamine, et Henry sel hetkel nende juurde tuli, istudes Fulkile võimalikult lähedale.

„Kas sa jääd siia?“ uuris poiss innukalt. „Ma pean silmas, et päevaks või paariks? Ja kas ma pean ütlema sulle doktor van Hensum, ja kas sa…?“

„Kutsu mind Fulkiks, Henry, ning jah, sinu ema palus väga lahkesti mul lühikeseks külaskäiguks siia jääda.“